

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Dordrecht, van 16 september 2011 in zaak nr. 10/42541 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 februari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 24 november 2010 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 september 2011, verzonden op 27 september 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 oktober 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De vreemdeling klaagt in de enige grief onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat, anders dan volgt uit de nota van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 3 november 2010 (hierna: de BMA-nota), de in Armenië en Georgië beschikbare begeleiding en ondersteuning, waaronder psychiatrische thuishulp en beschermd wonen, niet passend zijn voor hem. De vreemdeling voert hiertoe aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat mantelzorg niet beschikbaar is in Armenië en Georgië en dat de beschikbaarheid van de in de BMA-nota genoemde ondersteuning in de vorm van psychiatrische thuishulp en beschermd wonen aldaar door het BMA niet is onderzocht. Gelet hierop is volgens de vreemdeling de conclusie in het advies van het BMA van 29 juni 2010 (hierna: het BMA-advies) dat de behandelmogelijkheden in Armenië en Georgië voldoende zijn, niet gestaafd.

2.2.1. De rechtbank is in de aangevallen uitspraak niet ingegaan op voormelde eveneens in beroep aangevoerde gronden. Aldus heeft de rechtbank, in strijd met het bepaalde in artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, niet mede op grondslag van het beroepschrift uitspraak gedaan. De grief slaagt in zoverre.

2.3. Hetgeen voor het overige in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen

uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt over voormelde beroepsgronden het volgende overwogen.

2.5. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt de aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is te reizen.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, wordt de aanvraag evenmin afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft een vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 dient voor de in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde vrijstelling te worden beoordeeld of de desbetreffende vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht aldaar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. Voorts kan ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste, indien de terugkeer van een vreemdeling in verband met een medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B8/3.1 wordt onder medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

Volgens paragraaf B8/5 stelt in sommige gevallen de medisch adviseur vast dat een bepaalde medische behandeling slechts kans van

slagen heeft indien de betrokken vreemdeling kan terugvallen op een zogeheten 'mantelzorgnetwerk'. Hiermee wordt bedoeld dat de aard van de aandoening het noodzakelijk maakt dat de vreemdeling wordt verzorgd door derden, met name familieleden of vrienden. Deze derden hoeven voor het verrichten van mantelzorg niet medisch geschoold te zijn, tenzij de medisch adviseur dat uitdrukkelijk aangeeft. Indien de medisch adviseur aangeeft dat mantelzorg voor de betrokken vreemdeling noodzakelijk is, wordt de vreemdeling in de gelegenheid gesteld aan te geven of er al dan niet personen aanwezig zijn in het herkomstland, die in staat moeten worden geacht mantelzorg te verlenen. Voor zover een vreemdeling stelt dat voor hem in het herkomstland geen mantelzorgnetwerk aanwezig is, dient hij gegevens en bescheiden over te leggen waaruit dit blijkt. Aan niet (in onvoldoende mate) onderbouwde dan wel speculatieve stellingen hieromtrent wordt geen betekenis toegekend. Evenmin rust op het bestuursorgaan de verplichting om onderzoek te doen naar dergelijke stellingen.

2.5.1. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1; www.raadvanstate.nl) moet de minister, indien hij een BMA-advies, daaronder begrepen de eventueel nadien uitgebrachte nota's, aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, zich ingevolge artikel 3:2 van de Awb ervan vergewissen dat dit – naar wijze van totstandkoming – zorgvuldig en – naar inhoud – inzichtelijk en concludent is.

2.5.2. In het BMA-advies is in antwoord op vraag 2b vermeld dat uit de correspondentie niet blijkt dat de vreemdeling afhankelijk is van mantelzorg. In antwoord op vraag 3 is vermeld dat bij het uitblijven van psychiatrische behandeling en medicatie het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn niet is uit te sluiten. In antwoord op vraag 5a is vermeld dat wordt geconcludeerd dat de therapiemogelijkheden in Armenië en Georgië in medisch-technisch opzicht in voldoende mate beschikbaar zijn.

Naar aanleiding van de brief van 10 september 2010 van de psychiater van de vreemdeling (hierna: de brief van 10 september 2010), waarin, samengevat weergegeven, is vermeld dat de vreemdeling niet in staat is zichzelf in zijn woonomgeving te handhaven, dat hij daar zeker ondersteuning bij nodig zal hebben, dat ambulante behandeling in de zin van een enkel spreekuurbezoek te kort zal schieten en dat een meerdaagse steunende, structurerende behandeling gericht op stabilisatie op zijn plaats is, heeft de minister bij brief van 3 november 2010 het BMA als aanvullende vraag gesteld of de aard van de klachten van de vreemdeling maakt dat deze medisch gezien is aangewezen op mantelzorg. In de BMA-nota is op deze vraag geantwoord dat uit de brief van 10 september 2010 duidelijk wordt dat de vreemdeling ondersteuning behoeft en dat die ondersteuning in verschillende vormen aangeboden kan worden, zoals mantelzorg, psychiatrische thuiszorg en beschermd wonen. Aan het slot van de BMA-nota is opgemerkt dat voor de beantwoording tevens gebruik is gemaakt van de door de minister meegezonden 'dossierrelevantia'.

Nu in de brief van 3 november 2010 geen melding wordt gemaakt van meegezonden bijlagen, doelt het BMA met de in de BMA-nota genoemde 'dossierrelevantia' kennelijk op de brief van 10 september 2010. Nu de

BMA-nota een aanvulling is op het BMA-advies, waarin is vermeld dat ter beantwoording van de vraag of medische behandeling aanwezig is in Armenië en Georgië gebruik is gemaakt van de brondocumenten AM-1606, AM-1812, GE-1611 en GE-1776, doelt het BMA voorts met de opmerking in de BMA-nota dat 'tevens gebruik is gemaakt' kennelijk op deze brondocumenten.

2.5.3. De minister heeft in het besluit van 24 november 2010 in het midden gelaten of de echtgenote van de vreemdeling in staat is om mantelzorg aan hem te verlenen en zich, onder verwijzing naar de BMA-nota, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling een zekere ondersteuning behoeft, dat dit niet betekent dat hij uitsluitend is aangewezen op mantelzorg, maar dat ook psychiatrische thuiszorg en/of beschermd wonen manieren zijn waarop hierin kan worden voorzien. Mede gezien de toelichting van de minister hierop in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift en ter zitting werpt de minister de vreemdeling niet – meer – tegen dat hij niet heeft gestaafd dat mantelzorg niet voorhanden is in Georgië en Armenië.

2.5.4. Uit de aan de BMA-nota ten grondslag gelegde brondocumenten volgt dat in Armenië ambulante thuiszorg door psychiatrisch verpleegkundigen beschikbaar is in Yerevan, vanuit het "AVAN" psychiatric dispensary, maar dat beschermd wonen niet beschikbaar is en dat in Georgië beide vormen van ondersteuning niet beschikbaar zijn. Voorts kan uit de BMA-nota niet worden opgemaakt of de daarin genoemde vormen van ondersteuning doorslaggevend zijn voor het niet doen ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn als bedoeld in het BMA-advies. Gelet hierop is de BMA-nota niet zorgvuldig tot stand gekomen en is de inhoud daarvan, mede in relatie tot het BMA-advies, niet inzichtelijk. Derhalve is het besluit van 24 november 2010, nu dat is gestoeld op de BMA-nota, in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb.

Het beroep slaagt.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken beroepsgronden wordt niet toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden dan wel onderdelen van het besluit van 24 november 2010 waarop ze betrekking hebben, en hetgeen partijen in hoger beroep aan de orde hebben gesteld. Die gronden vallen thans diensgevolge buiten het geschil.

2.7. Het beroep tegen het besluit van 24 november 2010 is gegrond. Dat besluit komt wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb voor vernietiging in aanmerking.

2.8. De minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 16 september 2011 in zaak nr. 10/42541;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Immigratie en Asiel van 24 november 2010, kenmerk 0508-12-0084;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot *vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.529,50 (zegge: vijftienhonderdnegenentwintig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand*;
- VI. gelast dat de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 377,00 (zegge: driehonderdzevenenzeventig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

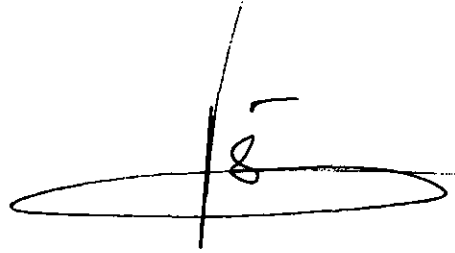
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2012

154-688.

Verzonden: 28 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line crosses the middle of the oval. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character. Above the oval, there is a small horizontal tick mark.

mr. H.H.C. Visser